

SUPER SÉGRY

Ticho, prosím!

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

FRAGMENT

Super ségry 3 Ticho, prosím!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jennifer Richard Jacobsonová
Super ségry 3 – Ticho, prosím! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SUPER SÉGRY

Ticho, prosím!

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

FRAGMENT

**Dian, Laya a Kerry,
túto knihu venujem vám.**

KAPITOLA

1

PRÁSK!

Zdvihla som zrak od knihy už snáď po stýkrát. „Zoe, nemôžeš s tým ísť niekam inam?“ prosila som sestru. Sedeli sme vedľa seba na gauči. Zoe prežúvala obrovský kus žuvačky a cvičila si vyfukovanie bublín.

„Nemôžem,“ protestovala. „Mamka mi zakázala žuvať žuvačky na poschodí.“

Mala pravdu. Naposledy, keď Zoe žuvala žuvačku na posteli, zlepila nám dokopy spacie vaky.

„Tak si aspoň sadni tam na stoličku,“ povedala som jej.

Stolička tiež nebola ďaleko odo mňa. Bývame v malom domčeku, tvorí ho v podstate jedna veľká izba s dvoma vyvýšenými miestami na spanie. Jediná miestnosť, ktorá má v domčeku aj dvere, je kúpeľňa.

Zoe vstala a prešla päť krokov k stoličkám. Vyskočila si na jednu a ďalej vyfukovala bubliny.

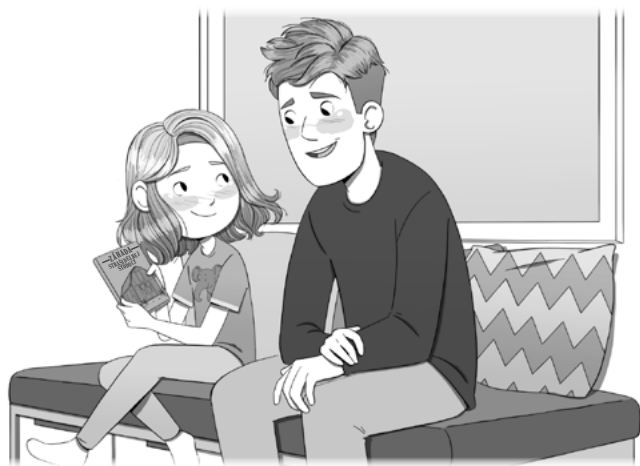
PRÁSK!

Otravný zvuk. Všetky zvuky, ktoré vychádzajú z úst, sú otravné. Nevadia mi len vtedy, keď jem aj ja. Vtedy si ich nevšímam.

ŽUCH!

Ocko práve zoskočil z vyvýšenej postele.
„Musím schudnúť,“ skonštatoval a prisadol si ku
mne na gauč.

„A ja zasa musím ďalej čítať,“ odvetila som mu.
„Čo čítaš?“ podpichol ma.

Prstom som si pridržala miesto na strane,
kde som prestala čítať, aby som sa nestratila,
a ukázala som mu obal knihy: *Záhada strašidelnej
stodoly*.

„Vyzerá to desivo,“
zhodnotil ocko.

„Nebojíš sa?“

„Vlastne ani nie,“
odvetila som. „Táto
séria sa ľahko číta.
Chcem si udržať
tempo.“ Škola

organizuje maratón v čítaní. Trieda, ktorá strávi
najviac hodín čítaním, si ako výhru pôjde zahrať
bowling počas vyučovacích hodín.

Spolužiaci sa na mňa spoliehajú. Ako môj
kamarát David vraví: „Lucy McKayová,“ teda ja
„hltá knihy ako nikto iný.“ Asi má pravdu. Naozaj
veľa čítam.

„Koľko hodín si už nazbierala?“ spýtala sa
Zoe. Vypľula žuvačkovú hmotu z úst a prilepila ju
na kuchynskú linku.

„Sedemdesiattri,“ odvetila som. „A už máme len týždeň.“

Pustila som sa opäť do čítania. Kniha je o deťoch, ktoré začujú ducha. „*Vhúúú*.“ Prečo duchovia v knihách vždy vydávajú tento zvuk? Duchovia predsa vedia rozprávať, nie? Prečo radšej nepovedia niečo ako: „Varujem vás, odíďte alebo vás schmatnem svojimi strašidelnými prstami!“ To by bolo oveľa desivejšie.

Ocko sa natiahol za ovládačom na televízor. Zoe ihneď vyskočila zo stoličky a prosíkala ho: „Zapni *Tancuj ako plameniak!*, oci.“

„Teraz nie,“ zastavila som ich. „Čítam si.“

„Môžeš si vyliezť hore do postele,“ navrhla Zoe.

Ocko sa na mňa ospravedlňujúco pozrel.

„No stále by som vás počula.“

„Môžeš si dať slúchadlá,“ navrhol mi ocko a podával mi tie jediné, ktoré doma máme.

„Aj tak budem stále cítiť, ako skáčete.“

(Celý domček sa pri ich tanci natriasa. Pri takom niečom sa nedá sústrediť.)

„Chod' do ateliéru,“ posielala ma Zoe.

Rodičia majú ateliér vedľa, v budove za Sudsyho pracovňou. Mamka tam teraz pracovala.

Je fotografka, a aj keď bola dnes nedeľa, musela dokončiť projekt. (Do konca dňa mala odovzdať umelecké fotky.) Keď rodičia dokončujú nejaký svoj projekt, nikto nesmie vstúpiť do ateliéru.

Pripomenula som toto pravidlo aj Zoe. A tiež to, že vonku už je zima, takže si nemôžem ísť sadnúť von alebo do auta a čítať si tam.

„Nemôžete si zatancovať neskôr?“ spýtala som sa.

„Ale veď ty *stále* čítaš,“ protestovala Zoe.

Mala pravdu. Zvyčajne čítam celkom veľa.

Za tento posledný týždeň som si ale naozaj čítala každú voľnú minútu.

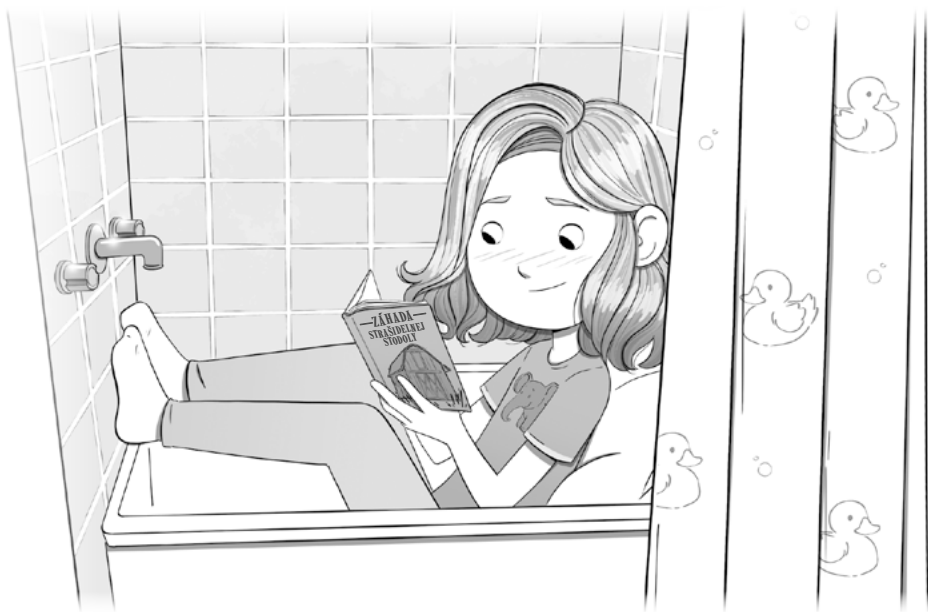
Odfrkla som a vstala z gauča. Vzala som si podušku a odišla s ňou do kúpeľne. Aspoň tam je trocha ticha a kľudu. Budem tam síce stále asi cítiť tie otrasy, ale prinajmenšom sa nebudem musieť báť, že spadnem kvôli tomu z poschodia.

Zatvorila som za sebou posuvné dvere a rozhliadla sa, kam by som si mohla sadnúť. Nebolo to ľahké. V dome mojej kamarátky Angely sú tri kúpeľne a všetky sú obrovské. V kúpeľni jej rodičov je vaňa aj sprchový kút. V ich hosťovskej kúpeľni by som si mohla ľahnúť na zem a mávať rukami a nohami, akoby som robila snehových anjelikov, a do ničoho by som nenarazila.

Naša kúpeľňa je rovnako malá ako aj zvyšok domčeka. Môžem sedieť na záchode a čistiť si pritom zuby nad umývadlom. Máme sprchový kút, ktorý je zároveň aj vaňou. Keď sa chcem okúpať, kolená si musím zasunúť pod bradu.

Na čítanie by to ale mohlo stačiť.

Podušku som položila na jeden koniec vane, vošla dnu a zatiahla za sebou záves. Mala som tak vlastnú pevnosť na čítanie. Nohy som si oprela o stenu oproti.

Stále som síce počula v pozadí hudbu, ale bolo to také, ako keď si čítate na pláži. Počujete hluk, no neprekáža vám to.

Vrátila som sa k príbehu.

Vhúúú!

*Diego s Amirou vbehli do starej stodoly
a zabuchli za sebou dvere.*

Ozvena duchovho hlasu ich prenasledovala.

Bolo ju počuť stále hlasnejšie...

A hlasnejšie...

Prestala som čítať.

Niečo som začula. Približovalo sa to. Bol to
duch? Ruka siahla za záves a... zapla vodu!
ČOŽE?!

„Mami!“ zvýskla som. „Čo to robíš?“

KAPITOLA

2

„Prečo sedíš v sprche?“ pýtala sa ma mamka a podávala mi uterák, aby som si mohla osušiť tvár a vlasy.

„Hľadala som si tiché miesto na čítanie,“ vysvetlila som jej. Oblečenie som mala premočené. No a kniha z knižnice bola tiež celá mokrá. Položila som ju na kraj umývadla a uterákom sa ju snažila osušiť ako najlepšie to šlo.

Mamka sa chcela ísť osprchovať, tak som si zo svojej zásuvky vybrala nejaké suché oblečenie a rýchlo som prešla okolo ocka a Zoe, ktorí sa

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Super ségry 3 - Ticho, prosím!***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.